

Daniel Ciugureanu, un fiu al Basarabiei ce și-a făcut deplin datoria față de țară și neam

Interdicția numelui lui Daniel Ciugureanu

Doctorul Daniel Ciugureanu a fost unul dintre oamenii de seamă ai vieții politice românești din prima jumătate a secolului al XX-lea, personalitatea care a contribuit esențial la aducerea Basarabiei înstrăinate la sânul patriei-mame, România. El a făcut parte din acei corifei ai epocii respective, care, prin jertfa lor, au împlinit dezideratul tuturor românilor – Marea Unire. A trăit o bună parte a vieții sale în Basarabia, a cunoscut foarte bine istoria acestei provincii românești încă din timpurile Mușatinilor, a simțit pe „pielea proprie” opresiunile la care a fost supusă ea în perioada țaristă; i-a intuit viitorul și, la momentul de răscruce, când era ca o corabie în derivă, a preluat cârma și a dus-o la liman.

În viața și activitatea acestui martir al neamului românesc rămân încă multe aspecte neelucidate.

Dacă numele unora dintre liderii mișcării naționale din Basarabia – Ion Inculeț, Pantelimon Halippa, Constantin Stere, Ștefan Ciobanu ș.a. – au fost ocazional menționate în unele lucrări apărute în perioada de tristă amintire, apoi numele lui Daniel Ciugureanu a fost ținut în umbră. Întunecata tăcere a ajuns până acolo încât numele lui Daniel Ciugureanu a fost exclus chiar și dintr-un pomelnic întocmit pentru un parastas întru cinstirea eroilor care au înfăptuit unirea Basarabiei cu România.

La data arestării lui (6 mai 1950), casa și toată averea ce se afla în ea i-au fost confiscate, soția sa a fost dusă în alt sector al Bucureștilor, unde i s-a stabilit domiciliu forțat într-o pivniță insalubră. Săptămânal, era obligată să se prezente la secția de miliție din circumscripția respectivă.

Din tot ce a avut în casă, doar trei obiecte au putut fi salvate: o casetă mică și două icoane. Din biblioteca, arhiva familiei și manuscrisele ministrului Daniel Ciugureanu n-a rămas nici un petec de hârtie, totul a dispărut fără urmă. Din aceste motive este greu să se reconstituie o imagine completă a acestei ilustre personalități basarabene.

Stindard al luptei pentru dezrobire

Daniel Ciugureanu, ca și Nicolae Titulescu, era de părere că nu există provincie mai românească decât Basarabia că aceasta este o parte vie a unui corp prin care pulsează sânge din aceeași inimă. El nu putea concepe Basarabia în afara renașterii și întregirii naționale. Concepția respectivă și-a format-o datorită cunoașterii temeinice a istoriei românilor și a faptului

că Basarabia, cu vitejii și cetățile ei, a constituit de-a lungul secolelor un puternic scut nu numai al românilor, ci și al civilizației europene.

Daniel Ciugureanu a fost fiul preotului Alexandru și al Ecaterinei Ciugureanu. S-a născut la 9 decembrie 1885 în satul Șirăuți, județul Hotin. Făcând parte dintr-o familie de intelectuali, de timpuriu și-a dat seama de rostul cărții. Învățătura a început-o în familie, studiile primare le-a făcut în satul natal, cele secundare în orașul Bălți și la Seminarul Teologic din Chișinău. Apoi a studiat la Facultatea de Medicină a Universității din Kiev, unde și-a susținut și doctoratul în științele medicale. În 1908, împreună cu alți tineri basarabeni, a înființat cercul „Deșteptarea”, al cărui președinte a fost ales. Această asociație avea drept scop luminarea oamenilor, deșteptarea conștiinței lor naționale, lupta pentru dezrobire și pentru unire cu România. Pentru asemenea acțiuni a fost arestat și exilat în Siberia, de unde, peste câteva luni, a evadat. Revenind în Basarabia, și-a reluat activitatea de deșteptare națională printre semenii săi. A activat ca medic la spitalele din Vornicenii, Hâncești și Chișinău. În 1913, împreună cu un grup de intelectuali din Chișinău, a fondat ziarul „Cuvânt moldovenesc”. Această publicație a avut un mare rol în viața spirituală a Basarabiei. Daniel Ciugureanu se informa mereu despre evoluția evenimentelor politice, era în permanență în fruntea luptei de renaștere națională. El a fost unul dintre fondatorii Partidului Național Moldovenesc – gruparea forte a luptei de emancipare a românilor dintre Prut și Nistru.

În 1917, Imperiul Rus a devenit o țară a anarhiei. Basarabia se afla atunci la un moment de răscruce. Trebuia ori să lupte pentru o viață proprie, ori să accepte o înrobire mai abominabilă decât cea pe care a suportat-o timp de 106 ani. A participat la diferite congrese, conferințe, întâlniri, prin care s-a ajuns, în octombrie 1917, la autonomia Basarabiei. S-a trecut apoi la constituirea Parlamentului Basarabiei, numit Sfatul Țării, și a primului guvern, numit Consiliul Directorilor Generali. Și aici Daniel Ciugureanu a avut un rol important, făcând parte din biroul de organizare a acestor instituții de bază ale provinciei.

Daniel Ciugureanu, președinte al Consiliului Directorilor Generali al Republicii Democratice Moldovenești

Frontul de răsărit era asigurat de armatele româno-ruse. După ce a izbucnit „revoluția” bolșevică în Rusia, armata rusă a trădat alianța. Unități întregi ale armatei infectate de „ciuma roșie”, în retragere de pe front, au provocat pagube inimaginabile populației din Basarabia.

Forțele politice recent instalate la conducerea Rusiei și Ucrainei urmăreau să oprească elanul Basarabiei spre unirea cu țara-mamă. Șeful Statului-

major al trupelor bolșevice spunea: „Ne gândim să lichidăm astăzi-măine Sfatul Țării și Directoratul”. Forțele bolșevice au constituit un tribunal ad-hoc pentru dizolvarea guvernului, iar pe Ștefan Ciobanu, directorul general al Învățământului, l-au condamnat la moarte. Astfel, în Basarabia s-a produs o criză de guvern. Daniel Ciugureanu a fost însărcinat cu formarea noului guvern. În Sfatul Țării se relevau două grupări mai importante: Blocul Moldovenesc, care lupta pentru unirea Basarabiei cu România, și Frațiunea Țărănească, care opta pentru autonomie în cadrul unei viitoare Federații Ruse. În această situație, Sfatul Țării și, în mod special, Blocul Moldovenesc avea de luptat împotriva haosului rusesc, împotriva tendințelor anexioniste ucrainiene, împotriva forțelor retrograde interne, care se opuneau mersului firesc al evenimentelor, pregătind forțele politice și naționale pentru înfăptuirea unirii. Astfel, la 5 ianuarie 1918, Blocul Moldovenesc s-a întrunit în ședință și a hotărât să trimită o delegație la Iași pentru a cere guvernului român ajutor militar în lupta cu armata bolșevică. La 13 ianuarie 1918, după îndelungate deliberări ale autorităților de la București, Divizia 11 română sub conducerea generalului Ernest Broșteanu a intrat în Chișinău. În aceste împrejurări, Daniel Ciugureanu, în calitate de prim-ministru, a delegat pe Teofil Ioncu la Petrograd pentru a respinge pretențiile Radei Ucrainene, iar el, la Chișinău, a reușit, la 24 ianuarie 1918, să determine Sfatul Țării să proclame independența Republicii Democratice Moldovenești.

În aceeași calitate, Daniel Ciugureanu a emis un act diplomatic de recunoaștere a independenței Republicii Democratice Moldovenești următoarelor state: Anglia, Australia, Danemarca, Elveția, Franța, Germania, Grecia, Italia, Norvegia, Olanda, Portugalia, Statele Unite ale Americii, Spania, Suedia, Turcia. Cu toate acestea, Daniel Ciugureanu nu considera că Basarabia trebuie să rămână independentă pentru totdeauna, concepând starea de suveranitate ca moment preliminar pentru unirea cu România.

Eroul unirii Basarabiei cu România

În concepția lui Daniel Ciugureanu, tot pământul românesc, din Transilvania până în Banat, de la Marea Neagră până la izvoarele Tisei, Prutului și Nistrului, formează un singur trup. Acțiunile distructive ale forțelor bolșevice trebuiau înlăturate cu orice preț.

În timpul mandatului său de șef al guvernului, Daniel Ciugureanu a întreprins mai multe vizite în România, la Iași, unde se afla conducerea țării, după ce armatele Puterilor Centrale a ocupat București și o mare parte din teritoriul românesc. Acolo a conferit cu oficialii români – prim-ministrul Ion I.C. Brătianu, Alexandru Marghiloman, regele Ferdinand I, generalii Alexandru Averescu, Ernest Broșteanu, Ioan Râșcanu și cu alte personalități –, cărora le-a adus la cunoștință,

de fiecare dată, voința puternică a poporului român de peste Prut. Primul cu care a abordat această temă a fost Nicolae Iorga. Marele istoric, rămânând impresionat de acest tânăr entuziast, i-a spus: „Ați venit la un ceas de mare durere și ne aduceți o mare bucurie... În Basarabia o conștiință începe să se miște”.

În cadrul întâlnirilor cu oficialii români, Daniel Ciugureanu a prezentat și a susținut planul unirii Basarabiei cu România. Principiile care au fost puse la baza proiectului au fost acceptate de reprezentanții României și s-a procedat la acțiune. Astfel, în ziua de 27 martie 1918, Sfatul Țării de la Chișinău a votat unirea Basarabiei cu România. Din partea României a asistat o delegație guvernamentală în frunte cu președintele Consiliului de Miniștri, Alexandru Marghiloman, care, în numele României și al regelui Ferdinand I, a acceptat unirea. Regele Ferdinand I, fiind anunțat de către Alexandru Marghiloman de rezultatul votului, a trimis lui Daniel Ciugureanu, președintele Consiliului Directorilor Generali, și lui Ion Inculeț, președintele Sfatului Țării, telegramă de felicitare pentru mărețul act împlinit. O delegație basarabească, compusă din Daniel Ciugureanu, Ștefan Ciobanu, Ion Pelivan, Pantelimon Halippa, a prezentat actul unirii regelui Ferdinand I. Prin decretul regal din 30 martie 1918, Daniel Ciugureanu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României” în gradul de Mare Ofițer.

Demnitar al României Mari

După unirea Basarabiei cu România, Daniel Ciugureanu a exercitat demnitatea de ministru în patru guverne: în guvernul Alexandru Marghiloman (19 martie 1918–5 noiembrie 1918), în guvernul general Constantin Coandă (6 noiembrie 1918–12 decembrie 1918), în guvernul Ion I.C. Brătianu (12 decembrie 1918–27 septembrie 1919) și în guvernul general Arthur Văitoianu (27 septembrie–30 noiembrie 1919).

Daniel Ciugureanu a fost parlamentar în mai multe legislaturi: în 1919 – deputat de Chișinău, în 1922 – deputat de Cetatea Albă și vicepreședinte al Camerei Deputaților, în 1926 – deputat de Lăpușna, în 1931–deputat de Hotin, în 1933 – senator de Tighina și vicepreședinte al Senatului.

În timpul mandatelor sale de ministru în guvernul central al României, Daniel Ciugureanu a condus delegații la Paris și Londra, unde a susținut unirea provinciilor românești cu România, a militat pentru apărarea integrității teritoriale a României și sporirea prestigiului ei în lume. Prin discursuri și publicații a arătat pericolul care îl constituie bolșevismul pentru țările europene, pentru țările fostului Imperiu Rus și, mai ales, pentru România.

Daniel Ciugureanu îi cunoștea foarte bine pe ruși. A trăit sub dominația lor, a văzut trădarea rusească și bolșevismul la el acasă, de aceea a făcut tot ce i-a stat în putință să salveze Basarabia de această calamitate a

secolului al XX-lea. Cunoștea mai bine și înțelegea mai profund decât alți oameni politici din epocă, faptul că bolșevismul poate deveni o forță uriașă care poate să aducă teroare și suferință asupra unei mari părți a lumii. Toate acestea îl îngrijorau foarte mult și se gândea la acțiuni prin care ar putea stăvilă această calamitate.

În cartea sa „Problema rusă față de interesele europene și române” apărută în 1919, Daniel Ciugureanu prevedea nenorocirile care se vor abate peste decenii asupra omenirii. Era îngrijorat nu numai de faptul că bolșevismul va pătrunde în Europa, dar era conștient că bolșevicii vor transforma într-o Siberie cea parte a lumii peste care se va extinde, lucru ce s-a și întâmplat, spre marele regret. El vedea în ideologia bolșevică o doctrină a dezastrului, o amenințare apocaliptică pentru omenire. Daniel Ciugureanu și-a făcut publică această opinie prin discursuri și lucrări apărute în periodice românești, franceze și engleze.

Încă în 1920, avertiza că pentru „multe zeci de ani de aici înainte, cea de căpetenie îngrijorare pentru statul român va fi constituită din problema rusă”. Organele de securitate sovietice l-au condamnat la moarte în contumacie. Notăm acest fapt pentru că trebuie să ținem seama de el în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu însuși Ciugureanu mai târziu.

După ce, în 1932, s-a stabilit la București, Daniel Ciugureanu și-a exercitat profesiunea de medic chirurg la Spitalul Cantacuzino din București, unde a efectuat cu talent și precizie un mare număr de operații. Era un iscusit medic, un bun psiholog, un om înzestrat cu multă răbdare. Pacienții săi erau tratați nu numai cu bisturiul și medicamente, ci și cu harul și sufletul unui om onest.

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Gheorghe, unicul său fiu, a participat la luptele de pe frontul de Est. Acasă s-a întors grav rănit. Daniel Ciugureanu și-a operat fiul, care și-a dat tributul de sânge pentru eliberarea Basarabiei.

Către sfârșitul războiului, Daniel Ciugureanu a fost mobilizat ca medic-colonel la Lipova. Din informațiile privitoare la mersul războiului, pe care le avea, realiza că germanii vor fi învinși. După cum îi cunoștea pe sovietici, bănuia că România va deveni o țară ocupată. Era îngrijorat de perspectiva pe care o prevedea nu numai pentru el, ci și pentru întreaga țară. Prietenii l-au sfătuit să plece în Occident pentru a-și salva viața. El însă n-a vrut să părăsească țara pentru întregirea căreia s-a consacrat, cu toate că știa că nu-l așteaptă zile bune.

Arestarea lui Daniel Ciugureanu

În noaptea de 5 spre 6 mai 1950, la ora 24.00, Daniel Ciugureanu a fost ridicat de acasă de securiști, introdus într-o dubă și dus la Ministerul de Interne, iar de acolo, la închisoarea de la Sighetu Marmăției. Era un bărbat voinic și călit, n-a suferit niciodată de nici o boală. În momentul arestării avea o stare perfectă a

sănătății, nu-i era prea mare frică nici de arestare, deoarece o prevedea. Cu toate acestea, la închisoarea din Sighetu Marmăției „a ajuns” mort. Aceasta nu se poate explica decât prin asasinare. În actul de moarte, data decesului este fixată cu cincisprezece ore înainte de momentul arestării. Daniel Ciugureanu este primul dintre cei 34 de foști miniștri ai României Mari care au murit în închisoarea de la Sighetu Marmăției. De fapt el n-a murit în închisoare, ci în drum spre ea. Istoricul Constantin C. Giurescu, frate de suferință, a mărturisit că atunci când au sosit cu duba la Turda, Daniel Ciugureanu era mort.

Actele de deces ale lui Daniel Ciugureanu

Până în prezent dispunem de două documente privitoare la decesul lui Daniel Ciugureanu. Unul este intitulat *Act de moarte nr. 101*, eliberat de Oficiul Stării Civile de la Primăria din Sighetu Marmăției; actul respectiv conține 26 de rubrici, unele din acestea având și subrubrici. Conform rubricilor 1 și 2 nu este clar unde a murit Daniel Ciugureanu. Rubrica 1 indică drept loc de deces Regiunea Baia Mare, raionul Sighet, iar rubrica 2 – orașul Sighet. Rubrica 4 conține două subrubrici. Aici se cere numele și prenumele părinților decedatului. La ambii părinții sunt trecute numai prenumele: la tata – Gheorghe, în loc de Ciugureanu Alexandru, iar la mama – Ana, în loc de Ciugureanu Ecaterina. La rubrica 5 se arată că Ciugureanu Daniel a decedat în anul 1950, luna mai, ziua 5, ora 9. Însă în ziua de 5 mai 1950 marele dispărut era acasă în București. La rubrica 7 se cere să se precizeze vârsta decedatului. Inițial, s-a scris 55 de ani, apoi, văzându-se că acest număr nu corespunde cu diferența dintre anul morții și anul nașterii, prima cifră e transformată în 6. Din luna martie până în luna mai, inițial, s-au numărat trei luni, la numărul lunilor scriindu-se cifra 3, după aceea, constatându-se că sunt prea multe luni, 3 a fost transformat în 2. Nici la numărul zilelor funcționarul care a întocmit acest act nu stă mai bine cu aritmetica elementară. El numără din ziua de 10 aprilie până în ziua de 5 mai 10 zile, în loc de 24. Astfel din 10 martie până la 5 mai, în loc de o lună și 24 de zile, funcționarului îi iese, după toate revenirile și corectările, 2 luni și 10 zile, date pe care le scrie cu ignoranță în actul oficial. Remarcăm faptul că toate aceste calcule sunt din capul locului greșite, deoarece Daniel Ciugureanu nu s-a născut în 10 martie 1885, ci în ziua de 9 decembrie 1885. La rubrica 12 se cere indicarea studiilor, ultima școală sau clasa absolvită. Aici, în loc să se menționeze Facultatea de Medicină a Universității din Kiev sau că avea doctoratul în științele medicale, s-a tras o linie, ca și cum decedatul ar fi fost analfabet. La rubrica 14, unde se cere indicarea ocupației, este scris apăsător cu cerneală neagră: „fără ocupație”. La rubrica 15 se cere indicarea întreprinderii sau instituției unde a lucrat. Drept completare este

trasă o linie, ca și cum Daniel Ciugureanu n-ar fi lucrat nicăieri. La rubrica 19 se precizează cauza morții: „Insuficiență circulatorie – Hipertensiune arterială”. La rubrica 20 se arată că decedatul, în timpul bolii, s-a aflat în tratament medical. La rubrica 22 se pretinde „seria și numărul buletinului de identitate al decedatului, precum și dovada că a fost predat (numărul, data și autoritatea)”. Drept răspuns este scris că „nu a posedat buletin de identitate”. Actul a fost întocmit la 20 iulie 1957, deci la peste șapte ani de la moartea lui Daniel Ciugureanu.

Al doilea act privitor la moartea lui Daniel Ciugureanu ne-a fost pus la dispoziție de Gheorghe Ciugureanu, fiul marelui patriot. Cele două documente conțin unele deosebiri. În cel de-al doilea nu este menționată data nașterii, și data eliberării documentului; lipsește prenumele mamei decedatului; actul nu indică vârsta decedatului; nu se conțin referiri, ca și în primul act, la naționalitate, cetățenie, studii, loc de muncă, ocupație, buletin de identitate, declarantul morții.

În felul acesta au fost întocmite actele de moarte și a celorlalți mari demnitari care și-au găsit sfârșitul în închisoarea din Sighetu Marmăției.

Aceste falsuri s-au făcut cu scopul de a șterge urmele lui Daniel Ciugureanu. Conform acestor documente, este vorba de un oarecare Daniel Ciugureanu venit din „Regiunea URSS”, analfabet, care n-a fost angajat niciodată la vreo întreprindere sau instituție, care nu a avut vreo ocupație, nu a avut buletin de identitate, a fost bolnav de insuficiență circulatorie și hipertensiune arterială. O altă măsură de a șterge urmele lui Daniel Ciugureanu a fost interzicerea scrierilor sale. Acest lucru se poate vedea consultând cartea sa „Problema rusă față de interesele europene și române”, de la Biblioteca Academiei Române aflată sub cota I. 56176, pe care a fost aplicată inscripția: „FS INTERZIS”. (Fond strict interzis)

Locul de odihnă veșnică al lui Daniel Ciugureanu

Corpul neînsuflețit al lui Daniel Ciugureanu a fost îngroapă în taină, noaptea, într-un cimitir fără morminte.

Toate aceste fărădelegi au provocat multă durere și suferință familiei Ciugureanu, care, cu multe sacrificii, a reușit să obțină, cu sprijinul Patriarhiei Române, un loc pentru cenotaf în cimitirul de la mănăstirea Cernica. În acest cimitir au fost înmormântați: Nicolae Suruceanu – fost deputat în Sfatul Țării, Elefterie Sincliu – fost deputat în Sfatul Țării și în Parlamentul României Mari, Dumitru Bogos – fost deputat și ministru, Teodor Inuleț și alte personalități marcante ale Basarabiei. Cenotaful lui Daniel Ciugureanu se află între mormintele foștilor miniștri Ion Pelivan și Pantelimon Halippa. Pe o placă de marmoră albă sunt scrise datele

esențiale din viața martirului:

dr. Daniel Ciugureanu
1885–1950

– *In memoriam* –

prim-ministru al Republicii Moldovenești
membru-fondator al Sfatului Țării
făuritor al unirii Basarabiei cu România în anul 1918
ca șef al executivului
ministru și parlamentar în România Mare
martir al neamului ucis în închisoarea de la Sighet.

Fiul ministrului, domnul inginer Gheorghe Ciugureanu, a ridicat cenotaful în cimitirul de la mănăstirea Cernica în speranța că vreodată osemintele tatălui său vor putea fi găsite și vor fi depuse acolo. Deșartă speranță! Ele s-au descompus în cimitirul fără de morminte de la Sighetu Marmăției. Acolo, probabil, este locul de odihnă veșnică al lui Daniel Ciugureanu.

Gheorghe Ciugureanu a mers la Sighetu Marmăției să caute osemintele tatălui său. Când a ajuns la cimitirul fără de morminte, călca stingherit pe locul pustiu. Profund emoționat, mi-a spus: „Mi-e frică să calc pe aici că nu știu unde am sub picioare pe tata...”. Osemintele n-au putut fi găsite. Astfel stând lucrurile în cimitirul fără de morminte de la Sighetu Marmăției, la 14 iulie s-a ridicat, iar la 20 iulie 1993 și s-a sfințit o troiță întru cinstirea memoriei lui Daniel Ciugureanu. Troița este o operă de artă, sculptată în lemn de stejar și are două fațade. Pe fațada sudică este sculptat în basorelief chipul lui Daniel Ciugureanu după o fotografie de când era prim-ministru al Republicii Democratice Moldovenești. Tot pe această fațadă este încrustată următoarea inscripție: „Martirul Dr. Daniel Ciugureanu 1885–1950. România a avut și are încă nevoie de bărbați adevărați. S-a ridicat această troiță spre a marca în mod simbolic mormântul neidentificat al marelui luptător național răpus în temnițele comuniste Dr. DANIEL CIUGUREANU, fost prim-ministru al Republicii Democratice Moldovenești în 1918, promotor al unirii Basarabiei cu România”. Inscripția continuă cu un citat din cartea „Închisoarea din Sighet acuză”: „Aici, în această țărână, lucrează pentru neam și pentru țară sufletele cele mari ale neamului românesc...Aici infernul lui Dante s-a

scufundat în adâncuri, iar sufletele nobile ale exterminaților leagă acest loc de paradisul din ceruri. Aici s-au topit oasele martirilor români, aici crește mitul eroilor. De aici se înalță rugăciunile mucenicilor neamului nostru”... „Dr. N. Roșca '93”, „Alexandru Perta-Cuza”.

Pe fațada nordică se află trei basoreliefuluri: în capul de sus literale INRI, sub care este răstignirea lui Iisus. Pe aripa stângă este încrustată figura lui Ștefan cel Mare și Sfânt și inscripția: „Ștefan cel Mare, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să ne izbăvească de nevoi și necazuri”. În dreapta străjuiește Sfântul Iosif Mărturisitorul, fost episcop al Maramureșului și inscripția: „Mare slujitor al lui Dumnezeu, Sfinte Părinte Ierarhe Iosif cu cântări cinstim și pomenim numele tău... Roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre”.

Istoria trebuie să-l așeze pe Daniel Ciugureanu în locul care i se cuvine între eroii și martirii neamului.

Bibliografie selectivă

Ciugureanu Daniel, *Către locuitorii Basarabiei*, în „Sfatul Țării”, anul II, nr. 251, din 18 februarie, 1918.

Ciugureanu Daniel, *Chemarea Partidului Democrat la Unire*, în „Sfatul Țării”, anul III, nr. 493 din 29 aprilie 1920.

Ciugureanu Daniel, *Notes on Bessarabia*, în „The Balkan review”, în vol. II, nr. 6 din ianuarie, Londra, 1920.

Daniel Ciugureanu, a son of Bessarabia who made his duty to the own country

Together with other figures of our contemporary and ancient history Daniel Ciugureanu deserves to be called one of the countries most faithful and devoted sons, who put his life and whole activity in the service of the country. It is important in this sense to evoke the life of Ciugureanu, starting with his childhood, his time at school, the early activities in revolutionary sense, his time as representative of the Bessarabian people at the parliament in Bucharest and ending with his arresting and his death.

Keywords: figure of our history, own country, revolutionary activity.